

Náš Bertík

U nás doma je to tak 50:50. No a jednoho krásného dne se ženská část naší rodiny rozhodla, že by rády nějakého domácího rošťáka a aniž by věděly co vlastně chtějí, odjely do města. Se synem Mísou jsme to typovali na angoráka, ale králík by se musel mít na pozoru před nekompromisním velšterierem Benem. Tento velšík už má svá nejlepší léta za sebou, ale se škodnou si užil dost a žádné dlouhé řeči nevede.

Kolem poledne zastavilo u domu naše auto a sotva vstoupily do předsíně, začalo představování. V bedně, kterou si přivezli z města, se krčil překrásný malý fretčí kluk. Můj sen vždycky byl mít doma kuňáka, ale ze svých požadavků jsem musel slevit. Pro naši domácnost nastal nový režim. Bertík, tak jsme pojmenovali nového člena rodiny, se musel naučit a najít své místo pro jídlo, odpočinek i záchod. V tom posledním byl neobyčejně šikovný. Svě hromádky si sporádaně ukládal do rohu místnosti, obzvlášť pozoruhodná byla jeho poloha za záchodovou mísou, kde jsme každé ráno seděli spolu a já se při jeho počínání nemohl udržet smíchy.

Brzy poznal, že maminka má velice ráda květiny a projevilo se jako pravý zahradník. V noci ve svém volném čase, kdy zbytek rodiny nejvíce zájem o jeho hraní, přesazoval kytky. Naše maminka se o Bertíka stará nejvíce a stále si nevěděla rady jak to udělat, aby ten malý pomocník dal květinám pokoj. Zkusilo se to nejprve po dobrém, poté i po zlém. Bral to po svém - pobrlal si, zatančil na výstrahu a zmizel.

Nakonec napadlo maminku dát do květináčů kolem kytek kameny. A to zabralo.

Bertík má svůj rozvrh jednoduchý: vstává s námi brzy ráno, málokdy zaspí, spíše naopak vstává o něco dřív a neodbytně upozorňuje, že už je vzhůru. Zatímco já s Eni (to je naše akita-inu) poklízíme naši venkovní zvěřinu, maminka připravuje snídani. Jak jinak, nejdříve pro Bertíka. Nejraději si dá nějaké maso, ale také miluje sušené ovoce nebo vajíčko. Ráno je vždycky s tím malým rytířem nejkrásnější, protože po ránu je nejčilejší. Tančí, hopsá, neustále se nás snaží vyprovokovat ke hře. Když se nasnídá, většinou se vytratí. Svou postýlku má u nás v ložnici ve skříni, kde si ustlal v krabici s ponožkami.

Prošel podzim a Bertík pořádně vyrostl. Když "dostal" zimní kožich, zkrásněl ještě víc. Všechny čtyři běhy i oháňku měl tmavší, zbytek těla měl barvu bílé kávy, už i vousy měl delší - no prostě byl z něj frajer.

Když napadl sněh, zamiloval si procházky v tom studeném bílém peří. Válel se ve sněhu a čumáčkem neustále vyrýval nové a nové tunely, oči mu zářily a bylo vidět, že se mu to líbí.

Tak jsme si všichni na sebe pěkně zvykli a Bertík byl přijat do rodiny jako právoplatný člen.

text a foto: Barбора Illíková